

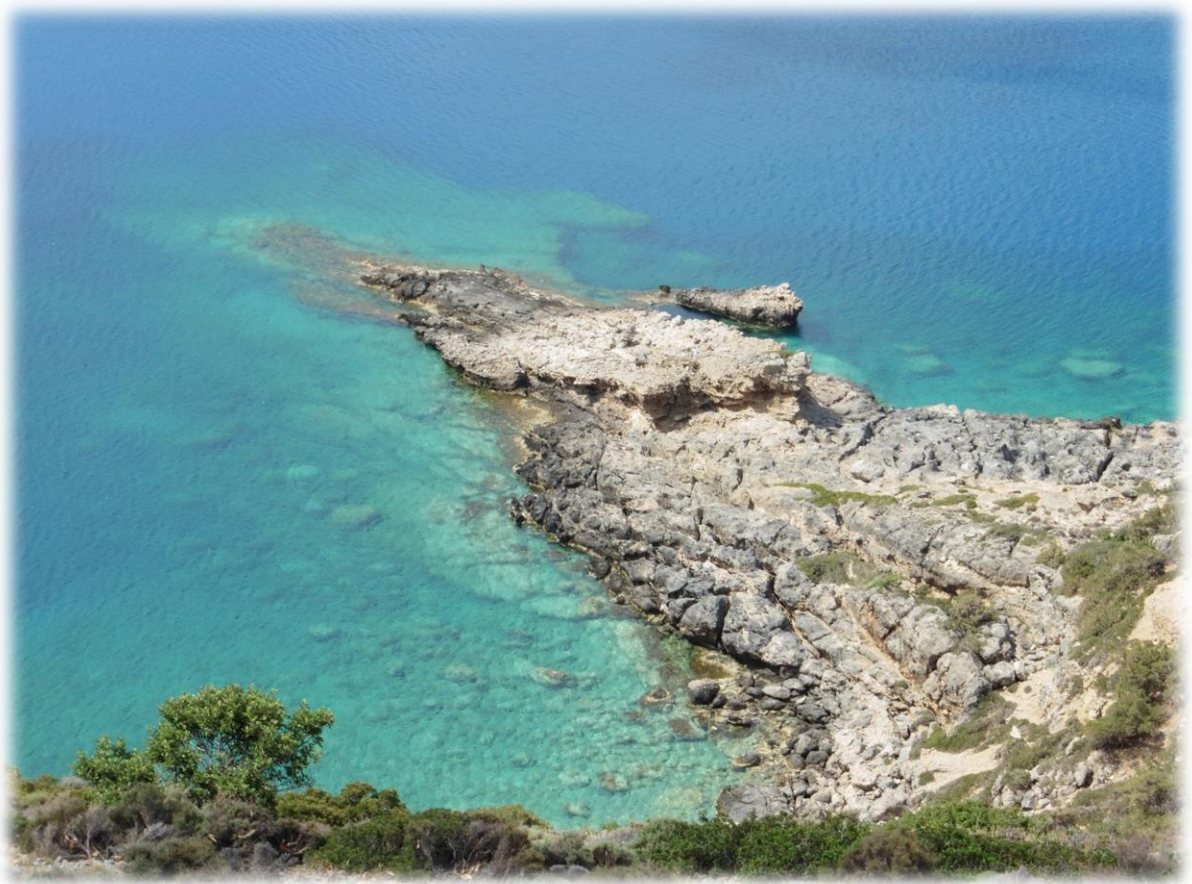
Vandaag dient er wel wat geklauterd te worden. Ik stap langs smalle paadjes, over lavavelden en rotspartijen.

Kreta is het grensgebied tussen Europa, Azië en Afrika, een godeneiland. Kreta droeg van oudsher deze titel en heeft hem in zijn hele bewogen geschiedenis weten te behouden, door alle invasies en toeristische overrompelingen heen.

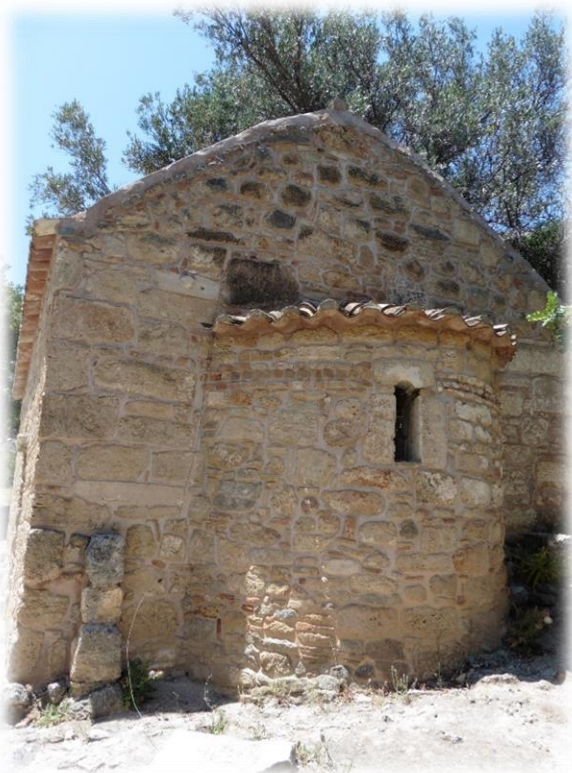
Kreta telt ongeveer 600.000 inwoners en is het grootste Griekse eiland.

De Kretenzische flora is uitzonderlijk divers, er groeien maar liefst 2.170 verschillende soorten planten en bloemen, waarvan 311 die nergens anders in Griekenland voorkomen en nog eens 57 Aziatische soorten die elders in Europa onbekend zijn.

Het antieke Lissos ligt prachtig genesteld in een kleine baai. Dankzij de bronnen groeide deze oude stad tijdens de Dorische periode uit tot een welvarend kuuroord.

Ook in de Romeinse en Byzantijnse tijd werd er in Lissos nog volop gekuurd. Hier zijn nog overblijfselen van twee vroegchristelijke basilieken te zien, een badhuis, een klein theater en Romeinse graven.

Dergelijke kapelletjes, om hun overledenen te herdenken, kom je op Kreta overal tegen. Ik heb er nooit twee dezelfde gezien, ik vermoed dus dat elk kapelletje handmatig gemaakt en uniek is..

Mijn tocht eindigt in het prachtige haventje van Sougia. Kapitein Yiannis komt er net aan met zijn boot. Ik ben meteen met hem beginnen te onderhandelen. Hij wist al van mijn komst. In Sougia kent iedereen iedereen.

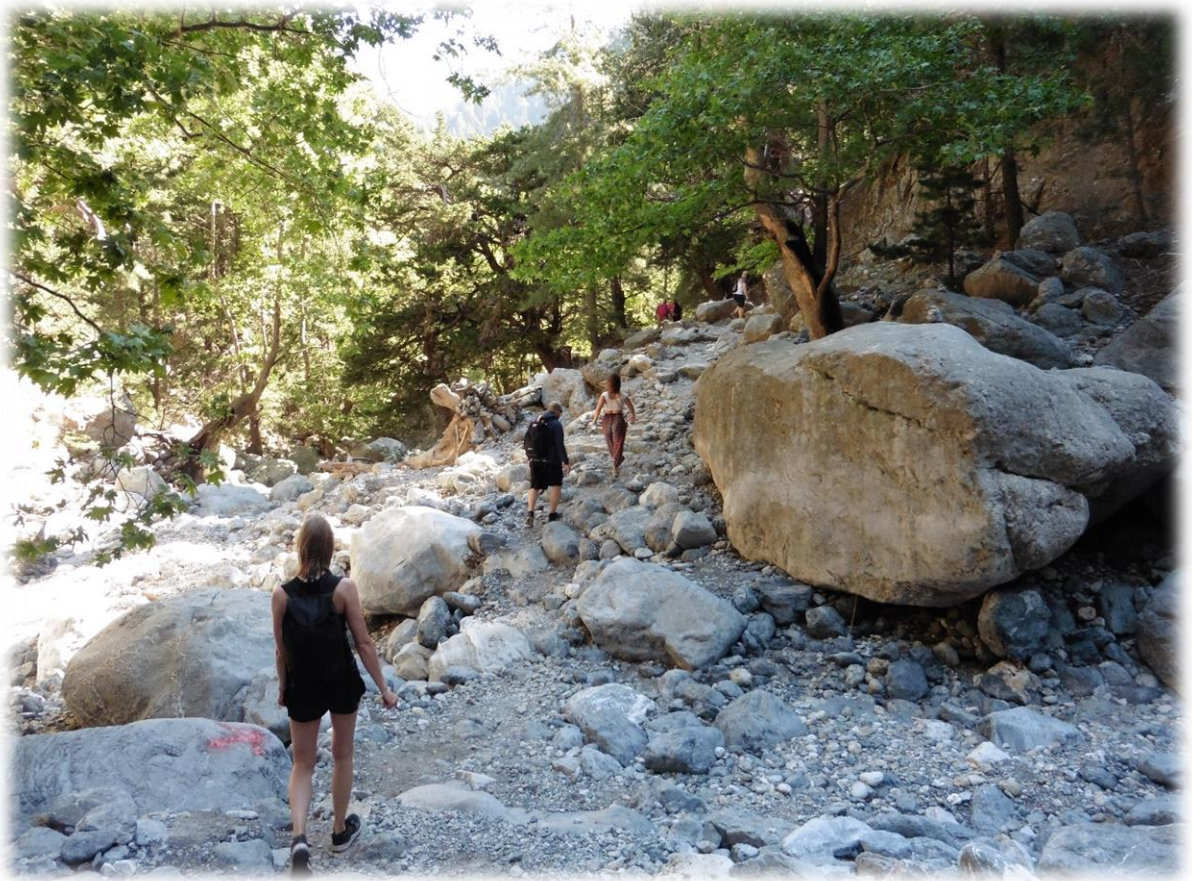
Dinsdag 29 mei 2018

- Soort : Wandeling in lijn
- Plaats : Samariakloof van Omalos naar Agia Roumeli
- Afstand : 16 km
- Stijgen : 100 m
- Dalen : 1230 m
- Duur : 6 uur

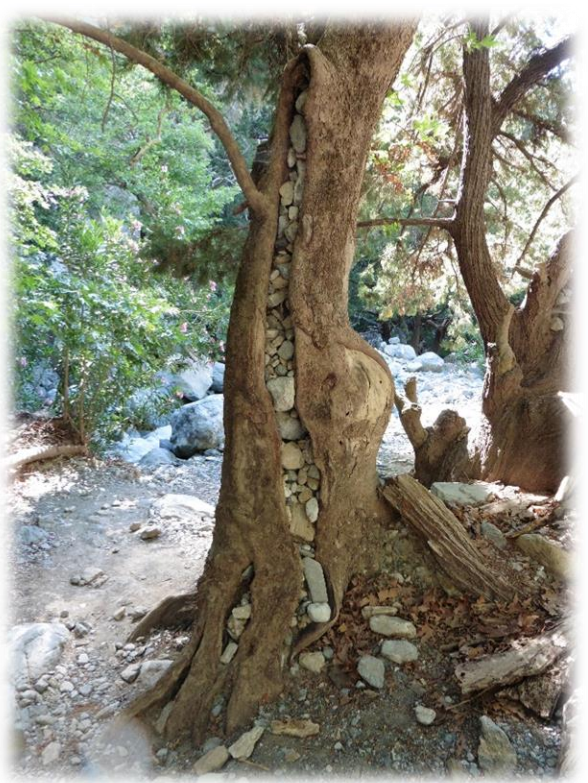
Van in de Samariakloof heb je zicht op de berg Gingilos (2080 m). Van de bijna 40 tweeduizenders van de Lefka Ori (witte bergen) wordt de Gingilos wegens het fantastische uitzicht , vanop de top, het meest bezocht.

Op regelmatige plaatsen is er een hulppost die tevens over een lastdier beschikken om eventuele gekwetsten uit de kloof te brengen.

Op regelmatige plaatsen kom je een bronnetje tegen met drinkbaar water. De foto rechts is duidelijk een steeneik.

Onderweg kom je meerdere kapelletjes tegen. Halfweg kom ik in het oude, niet meer bewoonde dorp, Samaria. Het kerkhof is er nog steeds.

Ik slenter wat rond in het oude dorpje Samaria en vind er het kadaver van een geit. In de Samariakloof leven nog ongeveer 40 kri-kri geiten, een wilde geitensoort die enkel hier nog voorkomt en aan het uitsterven is. Als dit kadaver een kri-kri geit is dan is er terug eentje minder.

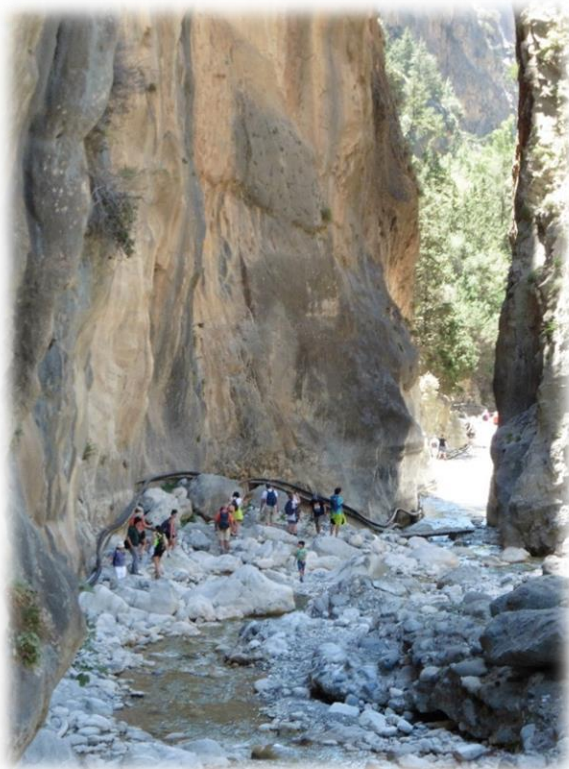
De boer kan hier geen tractor gebruiken. Hij werkt hier nog op de aloude manier. Maar ik zie een doos van Zanusi, zou het misschien een bestelling zijn van Bol.com of van Coolblue?

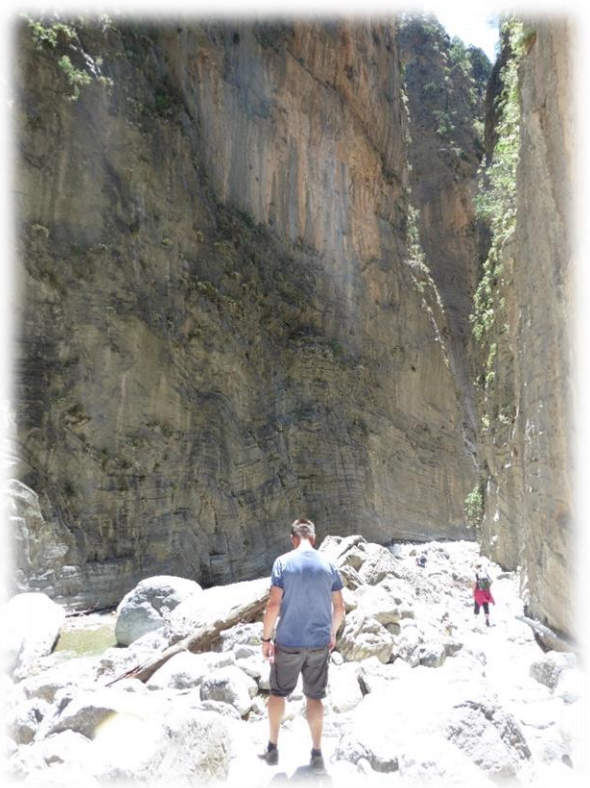

De Samariakloof is sedert 1962 een Nationaal Park. Het is de langste bewandelbare kloof van Europa. Op sommige plaatsen zijn de wanden meer dan 500 m hoog.

Het smalste gedeelte, zie foto's hierboven, noemt men de IJzeren Poort maar daar is nooit een poort geweest en niemand weet nog vanwaar deze benaming afkomstig is. Op deze plaats is de kloof minder dan 4 m breed.

Elke ochtend om 06.00 uur beslist de overheid of ze al dan niet de kloof zullen openstellen voor het publiek. Bij het minste vermoeden dat er een onweer kan plaatsvinden blijft de kloof gesloten.

Het riviertje van de Samariakloof levert het drinkwater voor het dorp op het einde van de kloof, Agia Roumeli.

De tijd die ik op Kreta doorbracht is de Samariakloof twee achtereenvolgende dagen gesloten gebleven voor het publiek.

De weerkundige dienst van Kreta volgt het weer op van minuut tot minuut. Als er zich toch plots een onweer ontwikkelt in de buurt van Kreta wordt de Samariakloof meteen

geëvacueerd. Eerst worden de mensen die zich in de buurt van de IJzeren Poort bevinden naar hoger gelegen gebied gebracht. Als er boven de kloof een onweer uitbarst dan stijgt het waterpeil zienderogen, meters hoog ter hoogte van de IJzeren Poort.

De Samariakloof eindigt in het kleine dorpje Agia Roumeli. Dit dorpje telt slecht 100 permanente inwoners. Je kan er niet geraken met de auto, enkel te voet via de Samariakloof of met de boot.

Agia Roumeli lag vroeger dicht bij de kloof maar men heeft het dorpje verplaatst omdat het te veel last had van overstromingen. In het oude dorp vinden we wel nog restanten van gebouwen en voertuigen terug.

Ook geiten zoeken de schaduw op. De Samariakloof krijgt per jaar 350.000 bezoekers over de vloer. De kloof is open van 1 mei tot eind oktober. In de winter is ze niet begaanbaar.

Ik keer met de ferryboot terug naar Sougia. Ik schat dat er zo'n 1.500 mensen op de ferry zitten.

In Sougia staan de autobussen al te wachten om de toeristen die de Samariakloof hebben bezocht, naar hun hotel te brengen. Maar de ferry gaat ook nog verder naar Paleochora.